

Αλβανίας Ιωάννης: Όταν η Εκκλησία της Αλβανίας φαινόταν νεκρή η Μητέρα Εκκλησία έστειλε έναν εργάτη του Ευαγγελίου και της έδωσε ζωή

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης Αλβανίας κ.κ. Ιωάννης παραβρέθηκε στην στην επέτειο των 65 ετών Ιερωσύνης του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου και στην ομιλία του, απευθυνόμενος προς τον Παναγιώτατο αναφέρθηκε στα δύσκολα χρόνια της Εκκλησίας της Αλβανίας, αλλά και στον προκάτοχο του λέγοντας πως “ο δεσμός μεταξύ του Οικουμενικού Πατριαρχείου και του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας είναι ένα πρόσωπο το οποίο δεν βρίσκεται πλέον σωματικά ανάμεσά μας, αλλά το έργο και η προσφορά του άφησαν ανεξίτηλα ίχνη στις Εκκλησίες μας: ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος. Είμαστε πεπεισμένοι ότι η ψυχή του αγάλλεται, βλέποντας τους Προκαθημένους των Εκκλησιών να συναντώνται με πνεύμα αδελφοσύνης και ενότητας

“.

Η ομιλία του Αρχιεπισκόπου Τιράνων και πάσης Αλβανίας

Με βαθιά χαρά και ειλικρινή συγκίνηση αξιωνόμαστε σήμερα να βρισκόμαστε στην Ίμβρο, τη γενέτειρά Σας, και να συλλειτουργούμε μαζί Σας στον ίδιο αυτόν ναό, όπου, ακριβώς πριν από εξήντα πέντε χρόνια, στις 13 Αυγούστου 1961, λάβατε τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης με την επίθεση των χειρών του αιιδίμου Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνος.

Η παρουσία μας εδώ, καθώς πλησιάζει η μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, μας καθιστά κοινωνούς όχι μόνο της χαράς Σας, αλλά και του βαθύ Σας πόθου της επιστροφής.

Ο Όμηρος, ο ποιητής που με την «Οδύσσεια» ύμνησε όσο κανείς άλλος τον πόθο της επιστροφής, είναι ο ίδιος που στην «Ιλιάδα» μνημονεύει μαζί την Τένεδο και την Ίμβρο: «μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης». Τις ένωσε μέσα στον ίδιο στίχο. Και, αιώνες αργότερα, η Εκκλησία τις ένωσε πάλι υπό το ίδιο όνομα: Ιερά Μητρόπολις Ίμβρου και Τενέδου.

Ο πόθος της επιστροφής, κατά τον Όμηρο, δεν είναι απλώς μία ανάμνηση ούτε μία παροδική νοσταλγία. Είναι μία δύναμη που θέτει σε κίνηση ολόκληρη την ύπαρξη.

Παναγιώτατε,

Μέσα σε αυτόν τον ναό, πριν από εξήντα πέντε χρόνια, γονατίσατε για να λάβετε τη χάρη της διακονίας. Εδώ συναντήθηκαν αυτές οι δύο μορφές του πόθου της επιστροφής: η αγάπη προς τη γενέτειρα και η ανταπόκριση στην κλήση του ουράνιου Πατέρα. Ακούσατε τη φωνή Του σαν γνώριμη φωνή, σαν τη φωνή του Καλού Ποιμένος, και παραδώσατε ελεύθερα τον εαυτό Σας στην κλήση Του.

Εδώ λάβατε τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης. Όχι για να υπηρετηθείτε, αλλά για να διακονήσετε· όχι για να αναζητήσετε ανθρώπινη δόξα, αλλά για να ποιμάνετε το πνευματικό ποίμνιο της Εκκλησίας του Χριστού.

Κανείς από τους παρισταμένους εκείνη την ημέρα δεν μπορούσε να γνωρίζει ολόκληρη την πορεία που ανοιγόταν μπροστά στον νέο εκείνο διάκονο. Μόνον ο Θεός γνώριζε το βάρος που θα καλούσασταν να σηκώσετε και την ευθύνη που θα αναλαμβάνατε απέναντι στην Εκκλησία και την Ορθοδοξία.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, προκάτοχός Σας στον Θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, γράφει ότι η ιερωσύνη ασκείται μεν επί της γης, ανήκει όμως στην τάξη των επουρανίων πραγμάτων. Γι' αυτό και το βάρος της δεν μπορεί να μετρηθεί με ανθρώπινα μέτρα.

Από την κλίση του αυχένα εκείνη την ημέρα άρχισε μία πορεία που έμελλε να οδηγήσει στον Πάνσεπτο Οικουμενικό Θρόνο. Σήμερα, ύστερα από εξήντα πέντε χρόνια, δεν εγκωμιάζουμε απλώς έναν άνθρωπο· δοξάζουμε και ευχαριστούμε τον Θεό, διότι ο χρόνος φανέρωσε τη σοφία της Προνοίας Του και επιβεβαίωσε την κλήση.

Με πίστη, υπομονή και επιμονή υπηρετήσατε τα μεγάλα εκκλησιαστικά ζητήματα.

Πριν από δέκα χρόνια, με τη χάρη του Θεού και ύστερα από μία επίπονη και υπομονετική προετοιμασία, η οποία διήρκεσε περισσότερο από μισό αιώνα, συνήλθε στην Κρήτη η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Υπήρξαμε μάρτυρες των προσπαθειών Σας για την ενότητα της Εκκλησίας, των κόπων και των αγώνων Σας. Και όσα είδαμε με τα μάτια μας και ακούσαμε με τα αυτιά μας, τα μαρτυρούμε σήμερα με ευγνωμοσύνη. Η Εκκλησία της Αλβανίας συμμετείχε στη Σύνοδο με πλήρη συνείδηση της ιστορικής και θεολογικής ευθύνης της.

Κατά τα έτη της πατριαρχικής Σας διακονίας, Παναγιώτατε, η ορθόδοξη λατρεία αντήχησε ξανά σε τόπους όπου είχε σιγήσει επί δεκαετίες: στην Καππαδοκία, στην Παναγία Σουμελά και σε άλλους ιερούς τόπους των Πατέρων. Τα σχολεία της Ίμβρου ξανάνοιξαν και τα παιδιά επέστρεψαν στα θρανία τους. Το ποίμνιο της Κωνσταντινουπόλεως ενισχύθηκε και η φωνή του Οικουμενικού Πατριαρχείου ακούστηκε με παρρησία σε ολόκληρο τον κόσμο, μεταδίδοντας το μήνυμα της Ορθοδοξίας, της ειρήνης, της καταλλαγής και της προστασίας της δημιουργίας του Θεού.

Αυτή τη στοργική μέριμνα της Μητρός Εκκλησίας βίωσε και η Ορθόδοξος Εκκλησία της Αλβανίας, σε μία από τις κρισιμότερες στιγμές της ιστορίας της.

Όταν εξήλθε από τη μακρά νύχτα του αθεϊστικού διωγμού, απογυμνωμένη από τις ορατές δομές της και με τις ανθρώπινες δυνάμεις της σχεδόν εξαντλημένες, η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δεν την άφησε μόνη.

Η Εκκλησία της Αλβανίας είχε διωχθεί, ερημωθεί και φαινόταν νεκρή· όμως δεν είχε πεθάνει. Οι ναοί και οι μονές της είχαν κλείσει, λεηλατηθεί, αλλοτριωθεί ή καταστραφεί. Η λατρεία είχε απαγορευθεί διά νόμου. Οι κληρικοί είχαν φυλακιστεί, εξοριστεί, είχαν υποστεί άγριους διωγμούς ή είχαν μαρτυρήσει. Μία ολόκληρη γενιά είχε μεγαλώσει χωρίς να γνωρίσει από κοντά τη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας.

Μέσα σε εκείνη την κατάσταση ερημώσεως και βαθιάς δοκιμασίας, η Μήτηρ Εκκλησία απέστειλε ως Πατριαρχικό Έξαρχο έναν άξιο εργάτη του Ευαγγελίου, τον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο, ο οποίος έμελλε να γίνει ο αναστηλωτής της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας.

Υπάρχει, επομένως, και ένας ακόμη δεσμός που ενώνει σήμερα τους τρεις Προκαθημένους των Εκκλησιών. Ο δεσμός αυτός είναι ένα πρόσωπο το οποίο δεν βρίσκεται πλέον σωματικά ανάμεσά μας, αλλά το έργο και η προσφορά του άφησαν ανεξίτηλα ίχνη στις Εκκλησίες μας: ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι η ψυχή του αγάλλεται, βλέποντας τους Προκαθημένους των Εκκλησιών να συναντώνται με πνεύμα αδελφосύνης και ενότητας. Πολλές φορές είχε τονίσει ότι ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα της Πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, υπήρξαν ακριβώς οι Συνάξεις των Προκαθημένων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Και στο σημείο αυτό, επιτρέψτε μας, Μακαριώτατε Πάπα και Πατριάρχα Αλεξανδρείας, να στραφούμε με ευγνωμοσύνη και προς Εσάς και προς το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

Γι' αυτό η σημερινή παρουσία των δύο Πρεσβυγενών Πατριαρχικών Θρόνων έχει ιδιαίτερη σημασία για την Εκκλησία της Αλβανίας. Η Αλεξάνδρεια υπήρξε ο χώρος της ώριμης ιεραποστολικής διακονίας του Αναστασίου, ενώ η Κωνσταντινούπολη υπήρξε η Μήτηρ Εκκλησία που τον απέστειλε στην Αλβανία ως Πατριαρχικό Έξαρχο.

Παναγιώτατε,

Σήμερα φέρνουμε ενώπιόν Σας την αγάπη, την ευγνωμοσύνη, τις προσευχές και τις ευχές του κλήρου και του λαού της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, επαναλαμβάνοντας σήμερα —και θα το επαναλαμβάνουμε πάντοτε— ότι η Εκκλησία της Αλβανίας γεύθηκε και εξακολουθεί να γεύεται τους καρπούς των κόπων, της αγάπης και των προσευχών Σας.

Και Σας διαβεβαιώνουμε ότι η θέση την οποία επιθυμούμε να έχουμε είναι εκείνη του Ααρών και του Ωρ, οι οποίοι, όταν τα χέρια του Μωυσή βάρυναν, τα κρατούσαν υψωμένα, ο ένας από τη μία και ο άλλος από την άλλη πλευρά· δηλαδή

η θέση εκείνων που στηρίζουν, εκείνων που εργάζονται για την ειρήνη, την καταλλαγή και την ενότητα της Εκκλησίας.

Διαβάστε επίσης: [Συγκίνηση στην επέτειο των 65 ετών Ιερωσύνης του Οικουμενικού Πατριάρχη - Οι ευχές του Πατριάρχη Αλεξανδρείας και του Αρχιεπισκόπου Τιράνων](#)